

Paul De Leeuw, Lachen Dat Kan Ik Niet

Sprookjes kennen soms geen happy end,
ook al ben je dat, als kind, zo gewend.
Met jou was voor mij een groot sprookjesfeest,
tot jij mij zei dat je nooit eerlijk bent geweest
Je gaat en voor ons valt het gordijn,
hoe het was, zo zal het nooit meer zijn.
'k Weet dat ik, net als jij, toch weer verder moet,
en wat hou jij je goed ondanks tranen te lachen
Lachen dat kan ik niet, 'k zie er de grap niet van in.
Huilen dat kan ik niet, 't heeft voor mij geen enkele zin,
doet zo'n pijn, leeg te zijn,
ik weet niet goed of ik eigenlijk nou lachen of huilen moet
Maar wie weet, dat ik jou een keer vergeet,
net als bij sprookjes, ik het einde niet meer weet.
Jij bent 't mooist wat mij overkomen is,
weet dat ik je mis, ons gelach en ons huilen
Lachen dat kan ik niet, 'k zie er de grap niet van in.
Huilen dat kan ik niet, 't heeft voor mij geen enkele zin,
doet zo'n pijn, leeg te zijn,
ik weet niet goed of ik eigenlijk nou lachen of huilen moet
't Einde van ons sprookje is zoiets gek,
hoe mijn held wordt betoverd van een prins tot in een heks.
Lachen dat kan ik niet, 'k zie er de grap niet van in.
Huilen dat kan ik niet, 't heeft voor mij geen enkele zin,
doet zo'n pijn, leeg te zijn,
ik weet niet goed of ik eigenlijk nou lachen of huilen moet
Lachen dat kan ik niet, 'k zie er de grap niet van in.
Huilen dat kan ik niet, ook al is lachen mij vergaan.
Nou tot ziens, 'k heb hier tegen op gezien,
en wie weet: een keer dat ik wel weer lach,
misschien.
Lachen om jou,
misschien